

30. navadna nedelja
Pirniče, 27. oktobra 2019
»Jesen je čas za iskrenost«

Dragi bratje in sestre, dragi prijatelji!

Jesen je čas, ko se oziramo nazaj. Čas, ko požanjemo, spravimo sadove svojega truda. Čas, ko delamo inventure; morda obžalujemo napake, ki smo jih storili, pa tudi čas, ko se razveselimo uspehov, ki smo jih skozi leto dosegli. Skratka: jesen je čas, ko se oziramo nazaj.

Podobno kot se v jeseni naravnega kroga oziramo v leto, ki mineva, se tudi v jeseni življenja pogled vrača nazaj. Tisti, ki ste si že nadel, sedmi, osmi križ, to najbrž razumete. Jesen je čas za iskrenost. Ko si mlad in vihrav si zidaš gradove v oblakih, pogosto živiš v iluzijah, velikih pričakovanjih... in, veste kaj, prav je tako. Ni slabšega kot mladenič, ki že v rosnih letih razmišlja kot starec. Ko pa se zares postaraš, ni več potrebe po iluzijah. Življenje si spoznal v vseh njegovih lepih in manj lepih razsežnostih. Vetrovi življenja so te oklestili in njegovi valovi obrusili ostre robove. In čas je, da se zazreš v ogledalo in si priznaš, kaj vse se je zarisalo na tvoj obraz.

Danes v drugem berilu gledamo apostola Pavla, ki se na jesen svojega življenja ozira na prehojeno pot in svojemu ljubemu učencu Timóteju razodeva življenjske izkušnje. Besede so preiščljene, težke, na mestu. Nobena ni odveč. Kar čutiš lahko, kako za njimi stoji trden, v vsem preizkušen, do skrajnosti iskren in dozorel mož. »Dragi Timótej, jaz se že darujem in prišel je čas mojega odhoda. Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil«.

Če vsaj malo poznamo življenjepisa tega velikega moža - in za kristjane se spodobi, da ga poznamo - vidimo, skozi kakšne preizkušnje vse, ga je vodila pot življenja. Ničkolikokrat je bil preganjan, celo obsojen na smrt, ničkolikokrat tepen in ponižan. Preživel je brodolom. V času, ko je učencu Timoteju pisal omenjeno pismo je bil celo zaprt zaradi oznanjevanja evangelija. Pa vendar se je v vseh teh preizkušnjah le še bolj kalil in krepil svoji vero. In zdaj, ko slutim, da se njegovo poslanstvo končuje, se ozira nazaj. V njegovem srcu ni grenkobe, ni obžalovanja. Živel je polno, rodovitno življenje. In čeprav tolikokrat preganjan in prikrajšan za toliko užitkov, ki jih ponuja svet, ve, da se je odločal prav. »Dober boj sem izbojeval.«

In še nekaj spoznava. »Ko sem se prvič zagovarjal, mi ni nihče stal ob strani. Vsi so me zapustili. K meni pa je stopil Gospod in mi dal moč, da sem oznanjevanje dopólnil.« Če na koga, potem se v življenju ne moreš zanašati na ljudi. Že v stari zavezi beremo pri preroku: »Preklet mož, ki zaupa v človeka...« Pavel je to spoznal v bridkosti svojih preizkušenj. Človek je pretkan, spremenljiv. Le Bog

je, na katerega se lahko zanesesh. Ljudje so polni besed; ko pride stiska pa se vse razbeži. Bog pa je zvest tudi v preizkušnjah. In če se zanašаш nanj, ti bo, ko bo to potrebno, stal ob strani. In če ti to reče starec, ki je vse to doživel na lastni koži, mu preprosto moraš verjeti.

In zdaj, ko stoji ob koncu življenja ter se ozira v preteklost, že sluti, kaj ga čaka. Ne smrt, pač pa nagrada: »Gospod me bo rešil v svoje nebeško kraljestvo«, in mi kot pravični sodnik nadel venec pravičnosti. Nič od tega, kar sem zavoljo evangelija, zavoljo Jezusa Kristusa pretrpel, ni bilo zaman. Vse preizkušnje in trpljenje skupaj, ki sem ga bil deležen, ni nič v primerjavi z nagrado, ki me čaka. Če me Gospod ni zapustil, ko sem bil v stiski, me tudi v tej zadnji preizkušnji ne bo. Da, dober boj sem dobojeval, vero ohranil.

Bratje in sestre. Ko se mi oziramo nazaj, pogled zlepa ni tako optimističen. Marsikaj obžalujemo, marsikdaj smo se odločali narobe, dajali prednost napačnim stvarem. Pa vendar slutimo, da nikdar ni prepozno za spreobrnjenje. Gospod nas čaka s čudovito nagrado, pa četudi v njegov vinograd vstopamo tik pred koncem delovnega dne. Pavel pravi, da se spleča. In njemu že kaže verjeti. Amen.